

החיים אחרי השקיעה

אחרי הימים הטובים של רפי גלסון, חוגגים האילתים אצל ג'קסון. ואילת אחת אמר לי: "המלך מת, יחי המלך!" כי

בחוף של ג'קסון, שבין טאבה לבין חוף אלמוג, כדאי שיירע שזה בכלל לא קל להיכנס לשם. לג'קסון יש חושים מיוחדים, והוא מכניס רק את אלה שנראים לו.
 "זה לא עסק מיסחרי", הוא יגיד לך. נכון שמשלמים שם בשביל הכירה והדגים, אבל בשביל להיכנס לחוף הציורי, ובשביל להריח את הדגים הניצלים על האש לא צריך לשלם.
 "אני אוהב לפרגן לאילתים וליש-ראלים", אומר ג'קסון, וזה נשמע חוצ'ל-ארצי כזה. וג'קסון איש מיוחד (מי לא מיוחד באילת?) משהו בין פרח מצוי לבין אינטליגנט. 30 שנה אילת. מאר-הב בה עד עימקי נשמתו. לא עושה עניין משמש או משרדים שופים. ואם תחתכו לו את הוורידים, תמצאו שם בירה מהולה במים כחולים.
 וכשהוא יושב בחוף הקטן, המוקף בפרחים הצומחים בתוך אמבטיות ירוקות, הוא מרים מדי פעם את המישקפת התלויה לו על הצוואר ומכוון אותה ישר לתוך עקבה וסעוריה, והן אצלו בבית. הבית הוא האוטובוס העומד בפי תח החוף, והמשמש לו כסלון וכמיטבה.

ג'קסון בכפר שלו, המלך מת, יחי המלך.

אין רחמים בעיר הכינמוכה בארץ (כשהגלובוס עומד וקוף). ואילת היא עדיין מיפלט גם למי שמסיר הנסיעות עדיין מרגיו אותם. אז מי שעוד לא התפלש והתפשט

רביעיית כרמיה

כרמיה — רביעיית מיתרים — בין המפורסמות והטובות בעולם, אם לא הטובה מכולן — תגיע משווייץ לסינביהופעות במסגרת פסטיבל

ישראל. לחובביה המושבעים של המוסיקה הקאמרית, ובפרט של הרכבים מסוג זה, אין מה למרר בעניין הכרטיסים. אם לא

תרקוד, היא אמרה לו, תרקוד

גם נשים לא-משוחררות יאהבו לראות את גופם החטוב של היפים שיפרי כסו ויענטו על בימות ירושלים, תל-אביב וקיסריה.

את תפקיד הפרימה באלרינה יתפוס הפרימו באלרינו.

האחראי לתפנית הוא איש אחד בשם מוריס ב'אר, כוריאוגרף צרפתי ידוע, מי שהוציא את הבאלט מתוך המיסגרת הקשוחה של המחול הטהור אל הרחוב ואל האיצטדיון, והוסיף לו את המימד התיאטרלי.

גם יורעי-דבריו מחול מתקשים להגיד דבר אחד ברור, אם הוא בדרן או גאון. ועוד דבר אחד ייאמר לזכותו של ב'אר: הוא העלה את הגברים במחול לדרגה שבה הנשים צריכות להילחם לשוויון וחזקויות עימם.

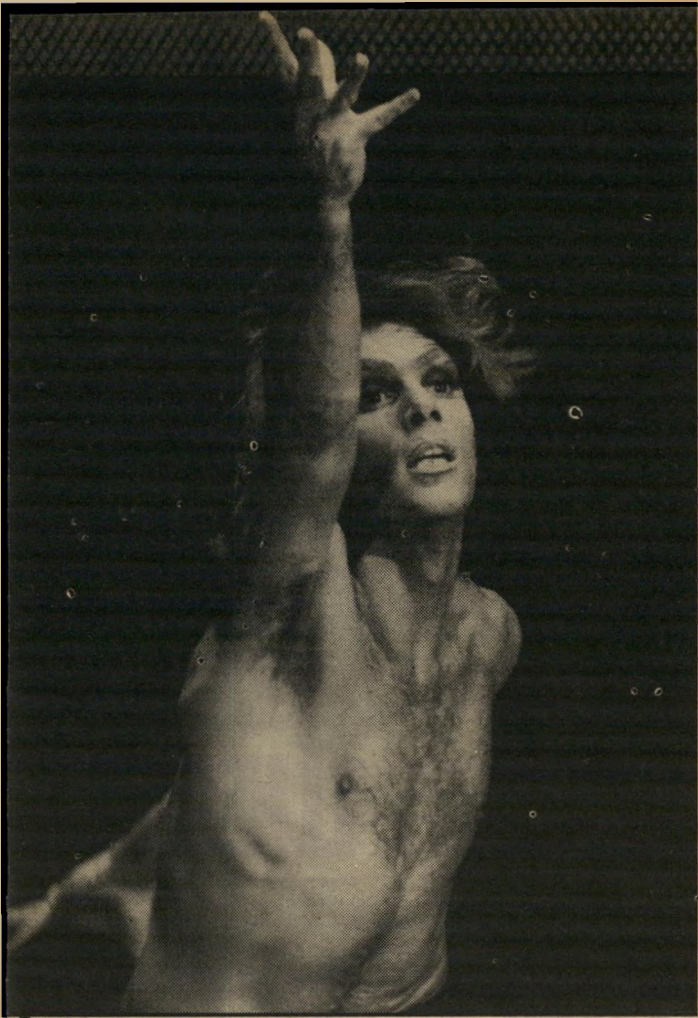
בימים הקרובים ינחת מוריס ב'אר בארץ יחד עם 59 רקדנים. בירושלים יופיע בהד'בוק, לפי מוריס ב'אר, טווי-טה ערבית וקנטטות של באך (מוסיקה כנסייתית). כמעט ועידת-שלום בינל-אומית. ואילו בעיר החוטאים והחטאים המתוקים יעלה ב'אר את פולחן הא-ביב, את דיוניסוס ואת בולדו.

חנה שיר: "שתיקה פלסטינית" כמו בחוף שיליה

הסוציאליזם

אם מוחמד לא בא אל ההר, בא ההר אל מוחמד.
 נזכרו חברי אגודת ירידי הבימה במוחמד. והזמינו 50 נערות ונערים תושבי אור-עקיבא, ועוד 50 חיילי צה"ל (אבל רק חיילים המשרתים ביחידות קרביות ואשר סיימו תקופת-שרות בשטחים הכבושים), לבוא ולצפות בהצגה סאלח שבתי בתיאטרון הבימה, כדי שיראו גם הם את "הסוציאליזם" של פעם, זו שאולי טיפלה גם בהוריהם או בהורי הוריהם.
 בהמשך לאותה פעילות עממית, מתכננים ירידי הבימה, ובראשם הגבר רת איוקסון, להזמין גם את גימלאי תל-אביב ותושביה שכונות לבוא ולחזות בבוסתנה של המדינה.
 האם זהו עוד אקט של זילזול או ניסיון לבדוק את מידת חסינותם של

חורחה דון ב'בולרו" כמעט ועידת-שלום

אשה מעזה אשה מתל-אביב

"השימלה שלובשת האשה הערבית היא כמו שיליה. מבוררת, מרחיקה ומעניקה כוח. במשך תקופה מסוימת הסתובבתי בשימלה כזאת, שעוטפת וסוגרת את הגוף כמו רחם. בדיוק כמו השמלות שלובשות הנשים של חומייני. רציתי להרגיש את הנשים הערביות שאני מציירת, וזה נתן לי תחושה חזקה של התבוננות פנימה שיוצרת כוח. את הכוח הזה ניסיתי להעביר לתוך הבר."

ומי היא האשה מתל-אביב? האשה מתל-אביב היא אני. האשה מתל-אביב היא את, וכל אותן נשים הנאבקות בדיוק כמו הנשים הערביות, שהן הכוח המניע את המאבק הפלסטיני. היום יש להן אומץ להוציא החוצה מה שלא הוציאה עד היום הערבית, בעלת דימוי היולדת, המבכה, הנושאת-בעול והמכבסת. בציורים שלי, נוצרה נקודת-המיפגש שבין נשות עזה לבין נשות תל-אביב."

זאב רווח ב'סאלח שבתי" מוצא עדת. כמחלה

צעירים ממוצא מיוזרחי לצחוק על עצמם, כמו צעירים רבים ממוצא פולני שלמדו להתייחס לפולניות שלהם כמי עט כמו למחלה?